

Семето и почвата

Никола Димитров

Семето и почвата

Понякога, по време на силно поклонение, на конференция, на място, където помазанието е много силно, ние се изпълваме с Духа на Бога, а щом се изпълним с Него се изпълваме и с плода на Духа. Изведнъж изпитваме такава любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, вяност, кротост, себеобуздание, сила и простителност. Казваме си:

Сега, като се прибера вкъщи, ще бъде напълно променен, ще обичам, няма да се ядосвам, ще прегръщам, ще целувам - всичко ще бъде перфектно.

Прибираме се и първите 5-10 минути наистина всичко върви както трябва и изведнъж, съпругът или съпругата ни, роднините ни, приятелите ни, църквата ни, правят нещо и целият плод на Духа изчезва от нас за секунди. Защо се получава това? Главно поради три причини:

1). Понеже не разбираме, че всичко, което Бог има за нас е във формата на **семе** и **видение**

и ние трябва да се **съработим** с Бога, за да стане то реалност в живота ни. В Библията пише, във 2 Петрово 1:3-4

Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила, чрез които се подариха скъпоценните ни и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници в божественото естество, като сте избягали от произлязлото от похотта разложение в света.

Тоест, всичко, което ни е потребно; всичко, което ни е нужно, ние вече го имаме, понеже имаме Бог в нас. Но, това всичко е Негово и когато Той заживее в нас, Той идва с всичко, така че ние имаме достъп до всичко, което ни е нужно, но, за да стане то реалност и в нас, ние трябва да кажем:

Господи, тази любов, която Ти имаш безусловно към всички, сътвори я и в мен, понеже и аз мога да я имам, нали Ти Си в мен?

По този начин ние прехвърляме от духовния свят, от Бога, в нашия живот, в нашата реалност. Сега вече това, което е в Бога става част и от нас, чрез тази молитва.

Същото е при пророчеството. Когато Бог ни пророкува нещо, това не означава, че Той ще го направи, така че ние да се облегнем спокойно и да чакаме. Не! Това означава, че Бог иска ние да имаме това, което Той ни пророкува, но тъй като то е в Него, ние трябва да го прехвърлим от Него в нас. Как?

*Господи, моля Те, сътвори в мен
капацитета да успея да стана това,
което ти искаш от мен.*

И така, вече имаме това, което Бог има. Какво следва?

2). Това, което Бог е прехвърлил (сътворил) в нас, ще изисква действие от наша страна. Когато Бог ни говори нещо, нека постоянстваме в него, нека пребъдваме, нека не спираме да го вършим. Понякога ще е много лесно и благословено и ние ще се удоволстваме в него. Нека видим как продължава 2 Петрово 1:5-11

Поради тази причина положете всяко старание и прибавете към вярата си добродетел, към добродетелта си – благоразумие, към благоразумието си – себеобуздание, към себеобузданието си – търпение, към търпението си – благочестие, към благочестието си – братолюбие, и към братолюбие то си – любов. Защото ако тези добродетели се намират у вас и изобилстват, те не допускат да бъдете безделни, нито безплодни в познаването на нашия Господ Исус Христос. Но онзи, у когото те не се намират, е спял, късоглед и е забравил, че е бил очистен от старите си грехове. Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране; защото като вършите това, никога няма да отпаднете. Понеже така ще ви се даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос.

И така, действие се изисква и от нас - да се постараем да направим реално онова, което ни е пророкувано, което сме видели или усетили в ума или духа си.

Понякога, обаче, няма да е толкова лесно, благословено и приятно, което ме води до третата причина:

3). На много семена им трябва специфична почва, която ги **убива**. Исус каза:

*Ако семето не падне и не **умре**, няма да даде плод.*

Така че, много пъти, почвата, която е нужна **за да порасне** едно семе, е **точно обратната** на самото семе.

Да се върнем към първоначалния пример. По време на поклонение се изпълваме с любов, помолваме се на Бог да сътвори в нас Своята любов, покаяваме се, плачем пред Него и се чувстваме изпълнени с нова енергия в областта на любовта, но после се прибираме и какво да видим въщи? **Обратната почва**, която ни **пречи** да покажем любов. Всъщност, **точно такава почва** трябва, понеже нашето семе трябва да **умре** в нея, преди да даде плод. Тоест,

- Искаме да имаме любов? В Библията пише: Обичайте **враговете** си.

- Искаме да имаме радост? В Библията пише: Радвайте се, когато ви **гонят**.

- Искаме да имаме благословение? В Библията пише: Пригответе трапеза в присъствието на **неприятелите** ми.

- Искаме да имаме мир? В Библията пише, че Бог на мира ще смаже **Сатана** под нозете ни, тоест, ще се срещнем със Сатана и с Ада, за да можем да изработим този мир.

В перфектна обстановка не ни трябва да проявяваме плода на Духа; той си е там естествено. Има една чудесна книга на Кетрин Кулман, която се казва: *Велик капитан се става в бурни морета и дълбоки води*. Ние всички искаме спокойно море и плитчини, ама в тях всеки може да плува. Само великите капитани могат да се оправят с бурните морета и дълбоките води. По принцип, най-безопасното място за всеки кораб е на пристанището, но корабът не е създаден за пристанището, а за реките, моретата и океаните. Най-безопасното за нас място обикновено е далече от волята, призова и това, за което сме създадени от Бога, а това означава, че като сме на по-безопасно за нас място, сме и много по-близо до греха.

Знаем много подобни примери:

„Качеството на чая се вижда в гореща вода“

„Ценността на олиото се вижда, когато смачкаш маслината“ и т.н.

Идеята е, че Бог може да ни е говорил нещо, да ни е пророкувал нещо, да сме усетили нещо в присъствието Му, по време на дълбоко поклонение, но след това ще трябва и да Го помолим да го сътвори в нас и след това ще трябва да пребъдваме в Него, да действаме, да се движим в Него, да ходим както Той е ходил, да казваме каквото Той казва, да вършим каквото Той върши и да сме наясно, че морето може да стане и по-дълбоко и по-бурно, че Сатана може да дойде да ни изкушава в пустинята, че може да бъдем спуснати в гореща вода, че може да бъдем смачкани и т.н., за да пуснем благословения си сок на благоуханното помазание на Бога.

Много важно е да знаем, че **не е Бог**, Който ни хвърля в бурно море, **не е Бог**, Който ни хвърля в дълбоки води, **не е Бог**, Който ни изкушава в пустинята - това са неприятелите ни, Сатана, трудностите, предизвикателствата на живота и т.н., но това е почвата, в която

плодът на Духа израства най-добре, понеже тази почва убива човешкото, себичното и плътското в нас и позволява да се изяви божественото.

Нашето нежелание за битка е най-големият ни проблем. Най-великото ниво дори не е, когато попаднем в дълбоки води, бурни морета, гореща вода, пустиня и неприятели и да успеем да изявим плода на Духа. Най-великото ниво е, когато умишлено търсим дълбоки води, бурни морета, гореща вода, пустиня и неприятели, за да можем да изявим плода на Духа.

Не се страхувайте от битките! Не се страхувайте от дълбоките води! Не се страхувайте от бурните морета! Като чуete за тях, скачайте срещу тях, не бягайте от тях. Те са възможност да умре в нас човешкото и да се роди Божественото. Амин!

Бог да ви благослови!